

říjen - listopad 2021

párek

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 10–11, 2021

ročník XXI.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

1 **let**
KNIHOVNY !!!

menu

Entrée	4
Recenze:	
<i>Cyklistka</i>	5
<i>Liška</i>	7
<i>Čokoláda pro wehrmacht</i>	9
<i>Zrádce</i>	11
Fejeton:	
<i>Moje nejmilejší audiokniha</i>	13
Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení	15
Tipy z dětských knihoven	21

entrée

Český národ řešil na podzim volby, které byly dle mne jedno velké překvapení, řešil zdravotní stav prezidenta, a to až absurdními tématy, kdy a jak rychle Hrad musí nahlásit úmrtí hlavy státu, a pak se řešil kolotoč zdražování především energií, což asi ovlivňuje naprosto každého z nás. Není tedy divu, že nejočekávanější událost v literatuře proběhla našimi médii téměř bez povšimnutí – udělení Nobelovy ceny za literaturu. Na druhou stranu se ale zase nemusíme divit, protože cenu za hodnotné celoživotní dílo získal spisovatel, který u nás nikdy nebyl přeložen a vydán. Opět takový podivný paradox, kdy švédští akademici vybrali pro tuto cenu autora, kterého čtenářská velmoc, jako je Česko, nezná. Stejně jako to bylo např. u Tomase Tranströmera či Herty Müller. Nobelovu cenu za rok 2021 získal africký autor žijící ve Velké Británii Abdulrazak Gurnah (*1948, Zanzibar) za „nekompromisní, soucitný a pronikavý pohled na dopady kolonialismu a osud uprchlíka v propasti mezi kulturami a kontinenty“.

Bohdan BoboKing Volejníček

Cyklistka : Osud poslední baronky

recenze

Jana Poncarová

text: Šárka Kuligová

Jana Poncarová (nar. 1983) má na svém kontě již několik vydaných knih. Největší úspěch zatím slavil její první román Podbrdské ženy (2018). Mě nadchla i kniha z r. 2019 Eugenie: Příběh české hoteliérky. V r. 2020 vydala Poncarová svůj třetí román Alžběta a Nina: Příběh mojí babičky, ale také publikaci Děvčata první republiky, svou prvotinu v žánru literárního dokumentu. Dnes bych se chtěla věnovat knize, která vyšla letos pod názvem Cyklistka: Osud poslední baronky.

Předlohou pro hlavní hrdinku byla baronka Blanka z rodu Battagliů ze zámku Bratronice v jihočeském okrese Strakonice. Kdo by ovšem v příběhu očekával lesk salónů, velkolepé plesy, bankety, nádherné róby, ten bude zklamán. Sporadickými prvky luxusu jsou tu knihy, klavír, jemný porcelán, služebná Anna, ale jinak je zámecký život Blanky s rodiči a bratrem Kristiánem vykreslen jako docela obyčejný. Příběh ostatně přeskakuje v dějových liniích tam a zpět – vyprávění stárnoucí Blanky, která na pustnoucím zámku dávno osaměla, se prolíná se vzpomínkami na léto v Itálii, kde poznala Richarda, svou velkou lásku, a kde také propadla jízdě na kole. Richard však jako voják nacistického Německa padl ve válce, Blance to zanechalo hluboký nezhojitelný šrám v duši, takže její manželství s Ernstem bylo předem odsouzeno

k nenaplnění. A klidný život na zámku byl odsouzen také k zániku – nejprve válečnými událostmi a pak nástupem komunistické moci. Vždy tu však byla možnost sednout na kolo a se skromně sbalenou brašnou se vydat co nejdál, šlapat do pedálů a vyjet třeba až do vysokých hor, tam vzpomínat, přemýšlet a uklidňovat rozbouřenou mysl.

Bolavých vzpomínek a dotíravých myšlenek není Blanka ušetřena ani jako stará žena v chátrajícím zámku, která pracuje se svou celoživotní kamarádkou Růžou jako hrobnice. Stále neměla ani sílu si přečíst dopis, který jí Richard kdysi těsně před smrtí napsal. Bude to studentka žurnalistiky Klára, která Blance pomůže najít smíření se životem a vším, co jí postavil do cesty?

Jana Poncarová umí obyčejné a přitom barvitě popisy. Popisy míst, krajiny, běžných činností i vnitřního myšlenkového světa svých postav. Její věty jako by přímo vykreslovaly barevné a plastické obrazy i se světly, zvuky a vůněmi. Hrdinky jejích knih jsou neobyčejně obyčejné. Tím mohou být čtenáři blízké a zároveň inspirující.

PONCAROVÁ, Jana. Cyklistka : osud poslední baronky.
Praha: Motto, 2021. 356 stran

Liška

Frederick Forsyth

text: Bohdan BoboKing Volejníček

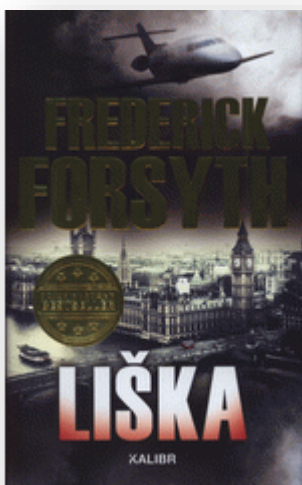
Od doby vydání Forsythova kultovního románu „Den pro Šakala“ už uběhlo téměř padesát let. A to je dost dlouhá doba, aby se nejenom změnil sám svět, ale i svět špionáže a vojenství. Jeho novinka „Liška“ (orig. Fox, 2018) poukazuje, jak se změnil způsob „stínové války“ tajných služeb. Dnes už není primární mít agenta typu legendárního Jamese Bonda, ale v potměšlém kanclu zalezlého počítačového génia, jenž v záři mnoha monitorů de facto ovládá bytí či nebytí miliard lidí na celé planetě. Nejen ovládáním výzvědných či přímo vražedných dronů, ale hlavně nabouráváním se do přísně střežených počítačových databází a sítí. Je to svět kybernetické války plný nul a jedniček, které v reálu napáchají mnohem více škod, než rakety vypálené z dronů. A o těchto kybernetických vojácích, hackerech, je i tento nový román.

Nejstřeženější počítače americké armády a výzvědných služeb napadne neznámý hacker. Dostat se přes kybernetické zabezpečení těchto databází je zcela mimo lidské schopnosti. Přesto se tam neznámý hacker dostal a ... odešel. Nic neukradl, nestáhl či nenainstaloval. Nicméně je to jeden z nejhorších zločinů současného světa. Po mnoha dnech pátrání se počítačovými expertům podaří dostat k původci tohoto počítačového útoku, či spíše zázraku. Je jím osmnáctiletý autista v malém anglickém měs-

tečku, který ze svého podkrovního pokoje dokázal něco, co by nemělo být možné. Původní myšlenka o soudu a uvěznění na desítky let žaláře se změnila, když Angličané Bílému domu navrhnou jiné využití tohoto geniálního podivína. Západní svět je stále v „konfliktu“. Vztahy s Ruskem jsou na úrovni studené války, je tu fanatický Írán či šílenec ze Severní Koreje. A ti všichni mají tajemství skrytá za relativním bezpečím firewallů svých počítačů, bez kterých už nic nefunguje.

Nebudu tajit, že samotný příběh je více než „jednosměrný a jednoznačný“. Geniální počítačový mozek, který pro svoji činnost nepotřebuje nic jiného, než svůj klid a matku, nemá žádné miliónové požadavky, je ideální zbraní proti všem zlým stranám světa. Musím přiznat, že napětí jako z autorových starých románů zde v ději cítit není. I postavy jsou trochu šablonovité. Ale biografie Fr. Forsytha se nenazývá „Vypravěč“ jen tak pro nic za nic. Už od prvních vět vás dokonale vtáhne do děje, který nemusí být pro mnohé napínavý jako „Den pro Šakala“, ale přesto knihu stěží odložíte. Kouzlo jeho umění není jen ve vyprávění, ale i v množství přitažlivě podaných odborných znalostí ze světa politiky, špionáže či zbraní. Ovšem osobně se mi líbí fakt, že Forsyth, jako starý bojovník z dob studené války, znovu ukazuje, že nemá cenu si hrát na „politickou korektnost“, lepší je pojmenovat věci tak, jak se mají, že hajzlové budou vždy hajzlové, na které platí jen ono "na hrubý pytel hrubá záplata".

V překladu Luboše Trávníčka vydalo nakl. Kalibr na podzim 2020.

FORSYTH, Frederick. Liška.

Praha: Euromedia Group, 2020. 263 stran

Čokoláda pro wehrmacht

recenze

Přemysl Krejčík

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Protektorát Čechy a Morava nebyl nejlepší dobou našich dějin. Říšský protektor Reinhard Heydrich tyranizoval český národ, pokusy o atentát na něj nevyšly, protože všechny diverzantní výsadky našich vojáků byly odvolány kvůli polskému masovému povstání, a po likvidaci Stalina s Gottwaldem je londýnská exilová vláda poslala zničit bolševiky pomocí opětovného nastolení carského Ruska. Většina z vás se asi teď zarazila, protože vám tu něco „neštymuje“. Ale nemusíte mít obavy, porucha není na vašem přijímači.

Nová kniha nymburského rodáka Přemysla Krejčíka (*1991) „Čokoláda pro wehrmacht - dieselpunkový román“ nepatří do faktografické literatury, ale naopak do žánru na opačném obsahovém spektru, do fantastiky. Přesněji do podžánru tzv. alternativní historie, kde obecně známé historické události jsou díky autorově fantazii pozměněny.

Hlavní devizou knihy je autorův vypravěčský um. Jako vždy, když si vyhlédnu knihu, nakouknu do anotace a začtu se do prvních vět. U knihy P. Krejčíka jsem ale měl problém, že jsem se nedokázal od čtení odtrhnout. Ta lehkost a přitom poutavost, s kterou autor píše, je neskutečná. Dokáže si se slovy pohrát a vytvořit tak věty, které hladce plynou, bez jakýchkoliv stylistických extravagancí. Od prvních řádků je také vidět, že si dokáže více vyhrát s jednotlivými postavami a situacemi, než s komplexním dějem. U toho se dá najít jistá nelogičnost či spíše nepravděpodobnost, ale to vše

zase až takovou roli nehraje. Autor vás dokáže přitáhnout k postavám, i k těm čistě bezvýznamným, epizodním. A to za použití celé škály emocí. Od drzých, úsměvných situací a popisů až po drsné, cynické, plné krve a násilí. Jako u oné bezvýznamné epizody s klučinou, běžícím po ulici, protože „Hitler je kaput“.

Nosnou dějovou myšlenkou příběhu je, že Heydrich nepřijel do Čech, aby z nich jen vymlátil poslední kapky vzdoru a průmyslově je vysál, ale kvůli hledání tajného předválečného projektu židovských inženýrů, kteří ho ukryli někde na území Protektorátu. Je to projekt či spíše tajná zbraň, která by zaručeně zvrátila průběh války. Něco jako mechanický golem, který dle něj určitě inspiroval pisálka Čapka k vytvoření robota ve hře R. U. R. Ale najít ho chce více lidí, nejen říšský protektor, ale třeba jeden z jeho podřízených, oberstleutnant Corey Hopkins, americký nacističtí šéfující speciální jednotce gestapa zvané Die Fremden. Neskutečně brutální hajzl, jehož myšlenkové pochody a postupy dokázal autor tak chladně a cynicky popsat, jako by vypadly ze scénáře filmu Hanebný pancharti. Ona tarantinovská atmosféra de facto prolíná celou knihou. Už jen to propojení slavných jmen českého odboje, jako Václav Morávek alias Pobožný pistolník, který svými biblickými prúpovídkami vykouzlí na čtenářově tváři úsměv, aby to vše vmžiku změnil na bestiální jatka plná chladného násilí.

Obdobně jako „Hladový národ“ od Brunhoferové či „Říše“ od Bureše, i „Čokoláda pro wehrmacht“ ukazuje, že alternativní historie je stále pro české autory přitažlivé téma.

KREJČÍK, Přemysl. Čokoláda pro wehrmacht : dieselpunkový román. Brno: Host, 2021. 293 stran

Zrádce

recenze

Daniel Polansky

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Je rok 1983 a mladý důstojník izraelské armády se během dovolené v Římě rozhodne pro velmi závažný krok – prodá svoji zemi Spojeným státům. Po letech v izraelské armádě má důvodné obavy z fanatismu některých sionistických vojenských špiček, které jsou ochotné spustit jaderný armageddon, než aby prohráli válku. Věří, že díky informacím o takových aktivitách je západní svět pomůže zarazit. Jenže zrádce je zrádce a on to ví. Třicet let je to „krtek“ v nejvyšších místech izraelské moci. Třicet let si myslí, že svět stále existuje i díky jeho informacím, prodávaným Američanům. Jenže třicet let žije v bludu.

Samotný děj vlastně začíná rokem 2013. Autor knihy, bývalý vysoký důstojník izraelských bezpečnostních služeb, píšící pod pseudonymem Jonathan de Shalit, vytvořil příběh, kdy se penzionovaný ředitel Mossadu náhodou dozví, že Němci a Rusové už třicet let mají v nejvyšších kruzích Izraele svého agenta pod přezdívkou Kobra. A tak na tajný příkaz samotného izraelského prezidenta má opět vstoupit do služby, vytvořit vlastní jednotku a pokusit se Kobru vypátrat za každou cenu.

Autor se nesnažil vytvořit špionážní thriller ve stylu romantizujícího superagenta Jamesa Bonda ani technothriller nabitý moderními technologiemi a speciálními jednotkami, jak to proslavilo ikonu špionážních románů Toma Clancyho. Jeho přístup je založený více na realitě, na „sbírání a analýze“ informací. Tedy na hlavním způsobu práce vyšetřovatelů a výzvědných organizací. Z jednotlivých drobných poznámek o dár-

ku k narozeninám se tak dozví, kdy se Kobra asi narodil, že slaví Vánoce na sněhu, může znamenat, že nežije v teplých krajinách atd. Krok po kroku se touto analýzou pomalu, ale s urputností buldoka tajný tým dostává na stopu Kobry a jeho řídicího agenta. Jako čtenáři přitom musíme obdivovat, jak dokázal autor i tento nudně vypadající způsob pátrání atraktivně a poutavě popsat. Je to dané nejen dobře vymyšleným způsobem analýzy dat, ale i vykreslením postav. Všechny jsou svým způsobem jedinečné, mají za sebou svůj příběh a tím i specifickou životní filozofii, mnohé i jistou dávku ironie a vtipu. Nejsou to tedy jen černobílé figurky ve hře výzvědných služeb.

Další věcí, kterou bych vyzdvihl, je fakt, že autor se nesnažil znevažovat profesionalitu KGB či Stasi. Spíše poukazuje na fakt, že sice studená válka už skončila, přesto rivalita mezi Západem a Východem pokračuje v nezměněné intenzitě. Osobně považuji za geniální onu závěrečnou tečku, která čtenáře doslova šokuje a může znamenat i cestu k dalšímu volnému pokračování. A to už skutečně existuje pod názvem „A Spy in Exile“.

Zlatá éra špionáže a tajných agentů byla bezesporu doba studené války, kdy svět byl rozdělený na dva tábory a všichni se museli rozhodnout, kam budou patřit. „Zrádce“ je takovou ozvěnou či poctou této studenoválečnické éře. Výborně koncipovaný příběh, který určitě zaujme všechny příznivce špionážních románů, ale i čtenáře milující dobře postavený napínavý thriller bez tak moderního brutálního násilí.

DE SHALIT, Jonathan. Zrádce.

Praha: Dobrovský s.r.o., 2021. 311 stran

Moje nejmilejší audiokniha

fejeton

Jana Martiníková

„Dusno bylo ten večer v Séónijské pahorkatině. O sedmé procitl táta Vlk z denního spánku, podrbal se, zívł a jednu po druhé natáhl tlapy, aby ze špiček zahnal ospalost. Máma Vlčice ležela mohutným šedým čenichem opřena o čtvero rejdivých, kníkávých vlčat. Do sluje, ve které přebývali, jim svítil otvorem měsíc...”

Poznáváte? Kiplingovy Knihy džunglí jsem milovala už jako malý capart. Četla, ale častěji poslouchala, jsem je v dětství tolikrát, že ještě dnes dokážu z paměti citovat některé pasáže. Paradoxně však moje vzpomínky na knížku nejsou spojeny s idylkou rodinného kruhu, ale s horečkou, únavou, bolestí, studenými zábaly a bílými tabletkami – zkrátka s maroděním.

„Tati... a budeš mi číst o Mauglím?” ujišťovala jsem se, zatímco mi teplota už zase šplhala ke čtyřicítce a maminka, která s červenýma očima a nervózně staženými rty vypadala utrápenější než já, mi chystala studený zábal.

„To víš, že jo,” potvrdil s úsměvem táta, můj věčný zachránce, který ke mně vstával uprostřed noci, aby mě pokaždé vytrhl ze strašidelných blouznivých snů a trpělivě mě povzbuzoval, abych spolkla nenáviděný acylpyrin. Tenkrát nebyly potahované tablety, nic takového, žádné kapsličky bez chuti, o kterých byste při polykání skoro nevěděli.

Acylpyrin se vám okamžitě začal rozpouštět v ústech, chutnal odporně kysele, a pokud jste ho rychle nespláchli pořádnými doušky, skončil někdy spolu s obsahem vašeho žaludku na nesprávné straně pusy... Ale i na tohle měl můj táta osvědčený figl.

„Tak, jdeme pouštět kačenky do rybníka,“ mrknul na mě a rozdělil to veliké tabletisko na čtyři dílky. Největší byl kačer, potom kačena a nakonec žbluňkla do žaludku dvě káčata. Všechny kačenky se musely pořádně zapít, aby se jim dobře plavalo. Tak jsme si hráli, takhle jsme hráli s mojí angínou o čas, který bylo třeba nějak překlepat, než zaberou antibiotika. Studený zábal, to byl už nejvyšší obranný kalibr, když hořčka ne a ne klesnout. Nepříjemná záležitost. A přece mi z něj tátovo předcítání udělalo proceduru, na kterou jsem se vlastně těšila.

Zнала jsem dokonale všechny ty příběhy, které mě braly na dobrodružné výpravy do džungle, zatímco jsem se potila a moje tělo zápolilo s nemocí. Ale stejně jsem pokaždé škemrala: „Přečti mi, jak Mauglího přijali do smečky!“ Ten první, nejprvnější začátek příběhu. Jak táta Vlk sevřel opuštěné nahaté dítě čelistmi a bez nejmenšího škrábnutí je položil mezi svá vlčata.

Nedávno jsem si prohlížela seznam nahrávek, které dostaly ocenění Audiokniha roku. Odborná porota vybírala ty nejlepší „knihy do ucha“ - s nejlepší dramaturgií, nejlepším zvukovým designem, ocenila ty nešikovnější herce – interprety... A já jsem si znovu uvědomila, která je ta moje nejmilejší audiokniha.

Přece ta, čtená obyčejným, neškoleným, někdy i unaveným hlasem mého táty.

A co vy, čtete svým dětem?

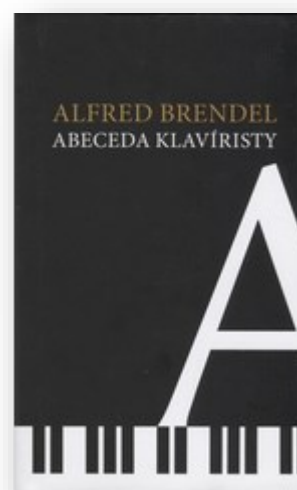
Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení

text: Jana Martiníková

Alfréd Brendel

Abeceda klavíristy

Jméno Alfréd Brendel (nar. 1931) bude milovníkům hudby jistě znít povědomě. Uznávaný rakouský klavírista (který se narodil a do svých šesti let žil v Loučné nad Desnou v okrese Šumperk) je také básníkem a autorem prozaických textů, nejčastěji opět z oboru hudby a umění. V současné době už nekoncertuje, soustředí se na literární činnost a pořádá přednášky a workshopy. V naší knihovně najdete řadu je-

ho nahrávek, z knižních děl např. „Hudba, smysl a nesmysl“ nebo „Když dozně potlesk“.

Útlá knížka „Abeceda klavíristy“ se sice svým členěním na abecedně řazená hesla „tváří“ jako slovníček, ale to jen na úplně první pohled. Ve skutečnosti nejde o výklady hudebních pojmů, nýbrž o eseje a krátká zamyšlení, ve kterých se snoubí Brendelovy hluboké teoretické znalosti s jeho zážitky a zkušenostmi klavíristy. Některým tématům se věnuje podrobněji, jinde jde pouze o stručné glosy, vždy ale čtenáře potěší inteligentním a vtipným stylem.

Heslo AKORD: *„Jednou mě poučoval dirigent: „Když hraje klavírista všechny noty akordu stejně hlasitě, je to znak dobré techniky.“ Ne-ní divu, že jeho dirigování postrádalo vřelost a rafinovanost. Nezapomínejte na střední hlasy. Akordy lze rozzářit i zevnitř.“*

Heslo DOJATÝ A DOJETÍ: *„C. P. E. Bach řekl, že pouze hudebník, který je sám dojatý, dokáže dojmout ostatní. Na rozdíl od něho Diderot a Busoni tvrdili, že herci a hudební interpreti, kteří si vytknou za cíl dojmout ostatní, nesmějí být sami dojatí, aby nad sebou neztratili kontrolu. Pokusme se být dojatí a zároveň se ovládat.“*

Z hesla KAŠEL: *„V Chicagu jsem jednou během hraní velice tiché skladby přestal hrát a řekl publiku: „Já vás slyším, ale vy mě ne.“ Po zbytek recitálu se už nikdo ani nepohnul.“*

Z těchto ukázek je vidět, že v Brendelově knížce opravdu nejde o odborné vysvětlování termínů. Je to řada drobných úvah, subjektivně podaných, zábavných a inspirativních.

Richard Bienstock

Aerosmith

kompletní historie bostonské hudební skupiny

Aerosmith, americkou rockovou skupinu, založenou v roce 1970 v Bostonu, asi netřeba podrobně představovat. Stále drží rekordy v počtu prodaných desek a také získaných zlatých a platinových alb. A úžasné je, že stále ještě koncertuje – letošní sezónu sice poněkud zkomplikoval koronavirus, ale můžeme se těšit, že 4. 7. 2022 Aerosmith vystoupí v pražské O2 areně.

Kniha, jejímž autorem je hudební novinář a „píšící hudebník“ Richard Bienstock, vyšla v roce 2020 k padesátinám skupiny. Kromě zasvěceného textu, podrobně mapujícího historii Aerosmith, zde najdeme i živé rozhovory, informace ze zákulisí, na 400 fotografií, obrázků plakátů, vstupenek, obalů desek, triček apod. Cennou součástí knihy jsou recenze jednotlivých alb od významných rockových novinářů. A nesmím zapomenout zmínit také úžasné dodatky: Pár rad mladým kapelám od Aerosmith, Hračky ve studiu a na koncertech (kytary Joea Perryho a Brada Whitforda) a nakonec rozsáhlou diskografii skupiny.

„...i když členům kapely táhne na sedmdesát (a někteří z nich tuto hranici již překonali), vlak jménem Aerosmith zjevně zastavit nelze.

„Protože jsme muzikanti, jediná věc, co nás opravdu může zastavit, je nějaká fyzická indispozice, kvůli které bychom nemohli hrát tak jako dříve, nebo kvůli které bychom nemohli hrát vůbec,“ dodal Whitford v rozhovoru. „V tom bodě ale ještě nejsme. A nezdá se mi, že by byl důvod se na to vykašlat, když nás lidi pořád chtějí vidět.“

Karel Gott

Má cesta za štěstím

I když od toho smutného data uplynuly (neuvěřitelné) dva roky, ještě stále jsme si nezvykli, že o nejoblíbenějším českém zpěvákovi všech dob už musíme mluvit jen v čase minulém. Je dobře, že se na pultech našich knihkupectví nedávno objevila tato kniha, nepřehlédnutelná nejen pro krásnou obálku, ale také úctyhodný rozsah téměř sedmi set stran. A když čtenář knihu otevře a zjistí, že se nejed-

ná o monografii, „poskládanou“ z nejrůznějších zdrojů informací o Gottovi, ale že jde o jeho osobně napsanou autobiografii, věřím, že zajasá a vzdychne obdivem tak jako já.

Na začátku nás uvítá ručně psané věnování: *„Své ženě, dcerám, vnoučatům, všem mým příznivcům a přátelům. Zde jsou střípky z mého života, jak mi utkvěly v mých vzpomínkách. Srdečně váš Karel Gott.“*

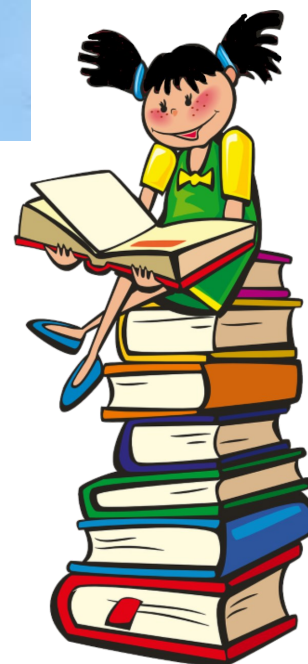
Autor na textu intenzivně pracoval v posledních letech svého života a svěžím, čtivým stylem dokázal převyprávět pestré zážitky od nejútlejšího dětství až po zralý věk a závěrečné těžké období boje se zákeřnou nemocí. V obsáhlé knize nenajdeme žádný rejstřík ani obsah, a tak namátkou zalistujme a uveďme pro příklad některé názvy kapitol: „Malý kluk a velká válka. Rybí tuk ve škole a žvýkačky od „Amíků“. Budu hercem, cyklistou, nebo malířem? Začátky před publikem. Jak jsem nevyhrál Eurovizi. Poštácké brašny plné dopisů. Střípky z cest. Smyky a bouračky. V pasti pomluv, anonymů a výhrůžek. Čtvrt století s kapelou Ladislava Štáidla. O mých obrazech a prvních výstavách. Svatba v Las Vegas. Očima otce čtyř dcer. Krutá diagnóza. Carpe diem! Užívej dne!“

Kromě podrobné rekapitulace svého životního příběhu a fascinující umělecké dráhy naplnil Gott knihu také množstvím fotografií a jiných obrazových dokumentů, mnohé z nich jsou zveřejněny poprvé. Podařilo se mu vytvořit ucelený obraz svojí bohaté profesní kariéry, ale i soukromého života. Vypráví prostým, upřímným způsobem, přitom kultivovaně a poutavě.

„Čím víc přátel jsem poznal, čím víc zážitků jsem prožil a čím víc míst na zemi navštívil, tím hlubší mám pocit, že jsem dobře žil. Víte ale, co bylo nejhezčí? Prošel jsem svět s písní na rtech. A zpívat lidem pro potěšení je nekonečná nádhera.“

Tipy z našich dětských knihoven

Několik zajímavých tipů z produkce dětských knih, které jsou ve fondech KMO, nám opět představí Denisa Hrubá.

Knižní hon

Jennifer Chambliss Bertman

Máte rádi dobrodružství? Rádi luštíte různé šifry a hledáte ukryté poklady? Pak je tato kniha právě pro vás.

Hlavní hrdinkou této knihy je dvanáctiletá Emily, která se stěhuje do San Franciska. Má to jednu jedinou výhodu, stěhuje se do města, kde žije její literární idol Garrison Griswold. Garrison vytvořil populární online hru Knižní hon, kterou hrají lidé snad

všude na světě. Lovci hledají ukryté knihy, schované na určitém místě, ovšem stopy, které vedou k odhalení, jsou zašifrovány a tajně schovány.

Ovšem než ho bude moci Emily poznat osobně, je Garrison přepaden a leží v kómatu. Garrison měl v plánu spustit novou nabušenou hru, ale nikdo o tom nic neví, jelikož už to nestihl.

Emily si brzy najde kamaráda Jamese, se kterým jednoho dne objeví zajímavou knihu, která s největší pravděpodobností patří Garrisonovi. Stopy v této knize vedou k velmi cenné kořisti. Ovšem o tuto knihu a hlavně kořist jeví zájem další plejáda lidí.

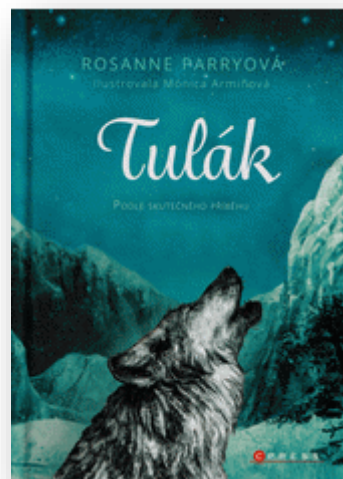
Podaří se Emily a Jamesovi vyluštit šifry a najít poklad dříve než ničemům, kteří chtěli Garrisona zabít?

Nóó, to bude napínavé...

Pro děti 9-12 let

Tulák

Rosanne Parry

Hlavním hrdinou tohoto příběhu je vlk Blesk, který od štěněte žije se svou smečkou v horách. Učí se od svých příbuzných společně se svými sourozenci, až do jedné osudné chvíle, kdy jejich smečku napadne smečka nepřátelských vlků. Bohužel tento boj o teritorium nepřežije Bleskův otec a jeden z vlků, který vlčata hlídával. Bleskova matka a ostatní vlčice i s vlčaty naštěstí utekly.

Ale Blesk se musí divočinou protloukat sám, bránit se a schovávat před lovci bez pomoci jiných.

Podaří se Bleskovi přežít všechny nástrahy a založit si vlastní smečku?

Chcete zažít krásný příběh s vlky se vši syrovostí a krásou nespoutané přírody? Čtěte!

Pro děti 9-12 let

Kubíkova cesta

Jakub Špiták

Četli jste někdy knihu Honzíkova cesta od Bohumila Říhy a říkali si, co je JZD apod.? To už dnes víte. Autor Kubíkovy cesty se výše zmíněnou knihou inspiroval, ale Kubík je typickým dítětem nynější doby, vyrůstá s mobilem v ruce, kouká na všechny dětské televizní stanice a doufá, že na něj budou mít rodiče volnou chvíli (někdy...).

Když přijde Kubík domů s vysvědčením z první třídy, maminka cvičí podle svého oblíbeného videa a nemá na Kubíka čas a tatínek zase nemá čas na to, aby nachystal bazén. Místo toho se po příjezdu z pracovní cesty vrhne na kolo a ujíždí vstříc své cyklistické vášni. Když Kubíkovi napíše babička s dědou, aby se za nimi stavil a prožil s nimi alespoň pár chvil během prázdnin, chce se k nim rozjet hned. Po příjezdu tady potká kromě neznámých sousedů i různé děti. Skamarádí se s nimi? Budou to prázdniny snů nebo totální průšvih?

Při četbě této knihy se určitě nebudete nudit a ještě se možná inspirujete pro příští prázdniny.

Pro děti 6-9 let

1♥♥ let
KNIHOVNY !!!

DARUJEME VÁM
POHLEDNICI

POTĚŠÍTE NÁS
SVÝM PŘÁNÍM NEBO VZPOMÍNKOU

KAŽDOU VZPOMÍNKU NEBO PŘÁNÍ
SI SCHOVÁME PRO PŘÍŠTÍ GENERACE

VÍCE INFORMACÍ NAJDETE NA www.kmo.cz

**„Kdo se umí smát sám sobě, má právo se smát
všemu ostatnímu, co mu k smíchu připadá.“**

Jan Werich